

Arrest

nr. 201 538 van 22 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Shamsapor (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). U bent geboren op 28 dalwa 1378 (=17 februari 2000) en wordt als minderjarige beschouwd tot 17 februari 2018. Uw moeder, twee broers en twee zussen bevinden zich nog in Shamsapor. U weet niet waar uw vader zich bevindt. Uw oudste broer, M.O. (CG 12/11586 en OV 6.951.792) vroeg op 1 februari 2012 in België asiel aan en werd erkend als vluchteling.

Kort na het vertrek van uw broer O. uit Afghanistan verliet uw vader het huis. Hij werd niet meer aanvaard door de dorpelingen en u vermoedt dat hij ook bedreigingen ontving van de Taliban.

In de laatste zes maanden à één jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen de Taliban ettelijke keren naar uw huis. Ze vonden dat u oud genoeg werd om bij hen aan te sluiten. Moest u dit niet doen, zouden ze u doden. Op een dag verstuurden de Taliban u een dreigbrief.

Nadat iemand, u denkt uw vader, met deze dreigbrief naar het districtshuis trok, kwamen de Taliban nog een keer terug naar uw huis. U contacteerde uw vader en die regelde een smokkelaar voor u.

Een vijftien à dertig dagen nadat u deze dreigbrief ontving kwam uw vader u in het dorp ophalen en bracht u naar Kabul. Daar verbleef u nog vijf dagen, de tijd die de smokkelaar nog nodig had om voor u een paspoort te regelen. Op 25 oktober 2015 nam u het vliegtuig van Afghanistan naar Turkije. U reisde over land verder via Bulgarije, Oostenrijk en Duitsland om in België aan te komen op 12 november 2015. U vroeg asiel aan op 9 december 2015. Van Turkije tot België was u 11 à 12 dagen onderweg.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u zullen vermoorden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara en een vertaling van uw taskara neer.

Met behulp van uw voogd neemt u op 12 mei 2017, daags na het gehoor voor het CGVS, telefonisch contact op met uw broer O. die u op de hoogte brengt van een aantal zaken, waaronder uw voormalig verblijf te Pakistan. Uw advocaat brengt het CGVS van deze nieuwe informatie op de hoogte via mail op 15 mei 2017.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.6, 17 & 24), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Surkh Rod. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in de regio Surkh Rod gewoond heeft.

Vooreerst verklaart u altijd in Shamsapor te hebben geleefd en houdt u vol nooit in Pakistan te hebben gewoond (CGVS, p.3). Dit is markant, gezien uw broer O. (M.: CG 12/11586 en OV 6.951.792), die in België erkend is als politiek vluchteling, verklaart dat jullie te Peshawar in Pakistan woonden en dit tot 2006 (zie gehoorverslag M.O.: CG 12/11586 en OV 6.951.792; p. 4 & 5; toegevoegd aan uw administratief dossier & mail advocaat 15-05-2017, toegevoegd aan uw administratief dossier). Uw broer had het zelfs over een verblijf van vijftien jaar in Pakistan (CG 12/11586, p.4). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u voor het telefonisch contact dat u met uw broer had na uw gehoor bij het CGVS niet wist dat u en uw familie ooit in Pakistan leefden. Men kan verwachten dat iemand zich een dergelijk ingrijpende gebeurtenis als een verhuis naar een ander land, in casu Afghanistan, kan herinneren, zelfs als men toen nog maar zes jaar oud was. Bovendien is het niet aannemelijk dat jullie verblijf in Pakistan en deze terugkeer naar Afghanistan binnen uw gezin de jaren nadien nooit meer ter sprake zouden zijn gekomen. Het CGVS ziet niet in waarom ouders dergelijke zaken niet met hun kinderen zouden bespreken, zoals uw voogd aangeeft via mail (mail advocaat 15-05-2017, toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat u bovendien niet zou weten waar uw broer zijn perfecte beheersing van het Engels aanleerde (CGVS, p.8), is een verklaring die ook niet op al te veel begrip kan rekenen. Het was in Pakistan dat uw broer privé-cursussen Engels volgde waardoor hij later aan de slag kon gaan als tolk

voor de Amerikanen die actief waren in Afghanistan (zie gehoor verslag M.O.: CG 12/11586 en OV 6.951.792; p.7; toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS niet wou toegeven dat u ooit in Pakistan woonde, kan moeilijk anders worden geïnterpreteerd dan dat u getracht heeft het CGVS doelbewust te misleiden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen duidelijk zicht biedt op uw familiaal netwerk. Zo verklaart u dat uw vader kort na het vertrek van uw broer uit Afghanistan, meer dan vijf jaar geleden, uw huis verliet om elders te gaan wonen en om de twee à drie weken zou thuis komen (CGVS, p.6). U verklaart geen enkel idee te hebben waar uw vader zou wonen (CGVS, p.5). Wanneer u hem de vraag stelde, zou hij hier niet op hebben willen antwoorden (CGVS, p.5). Het is bijzonder ongeloofwaardig dat u niet zou weten waar uw vader zich permanent zou bevinden. De vaststelling dat u weigert te verduidelijken waar uw vader woont, lijkt er eveneens op te wijzen dat u uw werkelijke herkomst wenst te verbergen. Verder verklaart u op facebook niet bevriend te zijn met uw broer die hier in België woont. Zijn profielnaam zou u ook niet kennen (CGVS, p.28). Na enig opzoekingswerk moet het CGVS concluderen dat u hier niet eerlijk over bent. Zo blijkt dat uw broer over minstens twee facebookprofielen beschikt en dat u vaak zijn foto's becommentarieert (zie administratief dossier). Dat u ook over dergelijke zaken leugenachtige verklaringen aflegt, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Een aantal andere zaken doen bovendien vermoeden dat u na 2006, toen uw familie naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd, niet in Shamsapor gewoond heeft. Zo kan ten eerste worden gewezen op uw zeer beperkte geografische kennis van de regio waar u sindsdien altijd zou hebben gewoond. U wordt geconfronteerd met namen van dorpen die in de onmiddellijke nabijheid van Shamsapor gelegen zijn, zoals Tatang Shahi (CGVS, p.18), Allah Nazar (CGVS, p.19), Fatehabad (CGVS, p.25), Kuyakan (CGVS, p.25), Dostikhel (CGVS, p.25) en Watapur (CGVS, p.26), maar blijkt nog nooit van deze plaatsen te hebben gehoord. Andere nabijgelegen dorpen bij Shamsapor in de buurt situeert u dan weer verkeerd. Zo stelt u dat de dorpen Khairabad en Bala Bagh beiden richting Jalalabad en Darunta liggen en niet richting Khogyani (CGVS, p. 19), hoewel deze twee dorpen zich wel degelijk richting Khogyani situeren (zie administratief dossier). Katpor, dat eveneens richting Khogyani ligt, zou volgens u naast het dorp Qala Lala liggen (CGVS, p.18), hoewel dit geenszins het geval is. Verder zou het districtscentrum, Sultan Pur, volgens u een halfuur verwijderd zijn met de auto (CGVS, p.3). Dit is een eerder lange tijdsduur voor een dorp dat nog geen vijf kilometer verder ligt (zie schaal kaart administratief dossier). Verder stelt u foutief dat het district Rodat grenst aan Surkh Rod en het er 'boven' ligt (CGVS, p. 20). Van het aangrenzende district Behsud stelt u dan weer foutief dat het niet grenst aan Surkh Rod (CGVS, p.20) en van het district Qarghayi, een aanpalend district van Surkh Rod met een zeer aanzienlijke gemeenschappelijke grens, hoorde u nog nooit (CGVS, p.21). Dergelijke zeer fragmentarische kennis is merkwaardig voor iemand die sinds 2006 altijd in de regio zou hebben gewoond.

Verder verklaart u dat u ooit het Faqrullah Lyceum in Sultanpur zag en dat dit een oud gebouw is (CGVS, p.8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat deze school in 2010 nieuwe gebouwen kreeg (zie administratief dossier). Het is opmerkelijk dat u stelt dat dit een oud gebouw is terwijl het in werkelijkheid slechts vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan is opgetrokken. Ook de kliniek die in Shamsapor ligt zou volgens u oud zijn (CGVS, p.27). Het is zeer verwonderlijk dat iemand niet zou weten dat de kliniek van diens eigenste dorp van eerder recente datum is.

Uzelf zou school gelopen hebben in de 'Shaheed Adam Khan school' te Shamsapor (CGVS, p.7). U beweert dat men hier tijdens de laatste verkiezingen niet kon gaan stemmen, wat wordt tegengesproken door de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (CGVS, p.26). U verklaart dat dit onmogelijk was en dat mensen hiervoor naar het districtscentrum moesten gaan (CGVS, p.26 & 27). Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat u nog niet op stemgerechtigde leeftijd was tijdens deze verkiezingen, lijkt het eerder ongeloofwaardig dat er verkiezingen plaatsvonden in de school waar u les zou gevolgd hebben en dat dit aan u voorbijging. Behalve de bemerking dat de inrichting van stemlokalen toch een zekere (waarneembare) bedrijvigheid met zich meebrengt, lijkt het uitgesloten dat u via andere dorpelingen niet te weten kwam dat er een mogelijkheid bestond om in Shamsapor zelf te gaan stemmen: in een dorp als Shamsapor kunnen dergelijke verkiezingsdag en de gebeurtenissen in de aanloop er naartoe onmogelijk onopgemerkt zijn gebleven.

Verder is het opvallend dat u nog nooit hoorde van enkele prominente mensen uit uw beweerde regio van herkomst. Sayeed Ali Akbar Sadat, de man die sedert 2011 districtshoofd is van Surkh Rod, kan u pas benoemen als districtshoofd wanneer deze naam u wordt voorgelegd (CGVS, p.22). Hiervoor stelde u nog foutief dat ene 'Abdul Rahim Khalili' districtshoofd was (CGVS, p.22). Mohammad Afzal, politiechef van het district sinds 2011 en nog steeds in functie ten tijde van uw vertrek, is voor u een onbekend persoon (CGVS, p.22). Mullah Qudratullah, oftewel Bilal genaamd, kent u evenmin (CGVS, p.22 & 23). Laatstgenoemde werd nochtans in augustus 2015 opgepakt in Fatehabad, een dorp op een tiental kilometer van Shamsapor en dit na een belegering door de autoriteiten. Eerder bekleedde hij de informele functie van schaduwgouverneur van uw district (zie administratief dossier). Men kan

verwachten dat ook een jonge inwoner van Surkh Rod op de hoogte is van het bestaan van deze personen.

Nog andere verklaringen bevestigen het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde herkomst uit Surkh Rod. Zo bent u opvallend slecht op de hoogte van enkele incidenten die plaatsvonden in uw beweerde regio van herkomst. U hoorde nog nooit van ene Haji Mazdoor noch van een dorpsoudere van een nabijgelegen kuchi-stam die vermoord werd (CGVS, p.27 & 28). Haji Mazdoor werd nochtans in 2012 vermoord door een bomexplosie in Khayrabad, een gebied dichtbij Shamsapor (zie administratief dossier). Een incident in uw eigenste dorp waarbij tijdens gevechten tussen een gewapende groepering en veiligheidsdiensten twee militanten stierven begin juni 2015, zo'n vijf maanden voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan, zegt u al even weinig (CGVS, p.28). Van iemand die over zowel een radio als een televisie zou hebben kunnen beschikken, kan men wel verwachten dat deze persoon op de hoogte is van deze incidenten (CGVS, p.24).

Verder is het markant dat u verklaart dat de vorige Malik van het dorp, Malik Safir, een twee- à drietal jaren geleden werd gedood maar dat u geen verdere details kent in verband met diens dood (CGVS, p.21). U komt niet verder dan te zeggen dat hij in het dorp zelf werd gedood en dat het door de Taliban was, maar hebt geen enkel idee wat de precieze omstandigheden van zijn dood waren (CGVS, p.21). Men kan verwachten dat iemand beter op de hoogte is van de moord op de Malik van zijn eigen dorp. Dat iemand bovendien niet weet tot welke stam deze Malik behoorde, is haast ondenkbaar in een tribale samenleving als de Afghaanse (CGVS, p. 21). Uw oppervlakkige verklaringen wijzen er veeleer op dat u een en ander heeft ingestudeerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u ook niet op de hoogte lijkt van andere zaken die de regio Surkh Rod kenmerken of die een inwoner van die regio toch zou moeten weten. Vooreerst is er de markante vaststelling dat u nog nooit hoorde van de vele Afghaanse vluchtelingen die uit Pakistan terugkeerden en zich in Surkh Rod gingen hervestigen (CGVS, p.27). Gezien u zelf een van deze "returnees" zou zijn, mag worden verwacht dat u daarvan op de hoogte bent. Van Sheikh Mesri, een kamp in Surkh Rod waar duizenden families een nieuw onderkomen vonden, kan u alleen maar zeggen dat het 'een dorp' is (CGVS, p.27). Van Chamtala, een ander groot vluchtelingenkamp in Surkh Rod, 'hoorde' u alleen maar (CGVS, p.27). Dat een inwoner van Surkh Rod niet op de hoogte zou zijn van deze bekende plaatsen en van het feit dat deze locaties een onderkomen bieden aan zoveel terugkeerders, doet opnieuw vragen rijzen bij uw beweerde herkomst uit Surkh Rod.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt duidelijk dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk afkomstig bent uit Shamsapor. Uw voogd en uw advocaat wijten uw gebrekkige kennis met betrekking tot uw regio van herkomst grotendeels aan het gegeven dat u als zijnde kind en uw moeder als zijnde alleenstaande vrouw nauwelijks buiten kwamen en geen contacten hadden (mail advocaat 15-05-2017, toegevoegd aan uw administratief dossier). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou uw vader niet meer thuis wonen. Zo is er geen enkele reden voorhanden waarom hij zou onderduiken. U kan niet zeggen of uw vader ooit bedreigingen ontving van de Taliban, hoewel u wel verklaart dat de Taliban de reden is dat hij het huis verliet (CGVS, p.10 & 11). U weet alleen maar te zeggen dat hij van de dorpingen niet meer welkom was in de moskee en dat het wel zou kunnen dat hij bedreigd werd (CGVS, p.10 & 11). Daarenboven verklaart u dat uw vader om de twee à drie weken zou langskomen en dit stiekem 's nachts doet (CGVS, p.11). Voor iemand die de Taliban wenst te ontzien, lijkt het een onnodig risico om zich te verplaatsen op het moment dat het algemeen bekend is dat de Taliban in de regio actief zijn. Dat iemand om de twee à drie weken zou terugkeren naar het dorp waar hij een dergelijke vrees zou hebben is op zich al een ongeloofwaardige verklaring. Dat u bovendien niet wenst prijs te geven waar hij dan wel zou wonen, toont aan dat uw vader helemaal niet ondergedoken leeft. Verder kan ook uw jeugdige leeftijd niet als een verzachtende omstandigheid worden aanzien voor uw gebrekkige kennis over uw regio van herkomst. Zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst, wat bij u niet het geval was.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Surkh Rod heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Desalniettemin wijst het CGVS ook op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Zo is het volstrekt onlogisch dat de Taliban pas zouden besluiten om u een dreigbrief te versturen nadat ze reeds een half jaar à één jaar geregeld bij u langskomen (CGVS, p.12). Even bedenkelijk is dat u nog vijftien dagen thuis zou hebben geleefd nadat u deze dreigbrief van de Taliban zou hebben ontvangen (CGVS, p.12). Dat u niet besloot onder te duiken maar daarentegen bleef vertoeven in het huis waar de Taliban al ettelijke keren zouden zijn langsgeslagen, wijst er op dat u niet bepaald de nood voelde om te vluchten. Dat ze dan toch nog

langskwamen maar u geen kwaad berokkenden, is des te opvallender (CGVS, p.12). De reden dat ze al die keren nooit effectief uw huis binnenkwamen, wijt u aan het feit dat er geen mannelijke familieleden aanwezig waren (CGVS, p.12). U gaat hier voorbij aan uw verklaring als zou u zelf thuis zijn geweest. Bovendien kan men van een terroristische organisatie die ettelijke keren naar uw huis kwam om u gedwongen te rekruteren (CGVS, p.13), wat meer daadkracht verwachten dan gewoon weg te gaan als de vrouw des huizes beweert dat er geen mannen thuis zijn. De vaststelling dat u niet eens kan zeggen of de Taliban na uw vertrek nog naar uw huis terugkeerden (CGVS, p.13 & 14), hoewel u contact heeft met uw moeder, bevestigt eens te meer het frauduleuze karakter van uw asielrelaas.

Gezien al deze vaststellingen maakt u het niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De taskara en de vertaling ervan kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Dergelijk document kan uw identiteit en herkomst slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten

bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De vaststelling dat uw broer O. de vluchtelingenstatus kreeg toegekend, kan bovenstaande argumentatie evenmin weerleggen. Elk asiëldossier dient afzonderlijk te worden beoordeeld. Gezien u zelf frauduleuze verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw herkomst en asiëlmotieven, dient te worden besloten dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u niet kunnen worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij al eens het voorwerp is geweest van vervolging, aangezien het ganse gezin aan bedreigingen door de taliban werd onderworpen toen zijn broer O. in 2012 door de taliban werd vervolgd wegens zijn werk voor het Amerikaanse leger. Hij meent dat de commissaris-generaal het ten tijde van de beoordeling van de asielaanvraag van O. geloofwaardig achtte dat O. en zijn gezin werden bedreigd en vervolgd. Hij wijst erop dat O. verklaarde dat de mensen van het dorp begonnen rond te vertellen dat hij voor buitenlanders werkt, dat de mullah de vader had uitgenodigd en gevraagd dat O. bij hen zou komen en zou samenwerken "voor de islam". Hij stelt tevens dat zijn vader dit weigerde en enorm onder druk werd gezet, niet naar de moskee mocht komen en dat het geld van de familie als haram werd beschouwd. Hij stelt dat zijn gezin thuis werd bezocht door mensen met motorfietsen, maar dat ze de deur niet hebben geopend. Volgens O. is zijn dorp enorm religieus en tegen buitenlanders gekant. Verzoeker stelt dat O. op basis van die problemen werd erkend als vluchteling en dat die problemen door de commissaris-generaal geloofwaardig werden bevonden. Volgens hem maakt dit een eerdere vervolging uit van de gezinsleden en hij wijst erop dat in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet de bewijslast bij de commissaris-generaal ligt "om aan te tonen dat een dergelijke vervolging zich niet meer zou voordoen".

Verder acht verzoeker het duidelijk dat zijn vader ook werd bedreigd door de inwoners van het dorp en de gewapende groepen. Hij meent tevens dat het duidelijk is dat het vertrek van O. niet alles oplost. Hij citeert uit een rapport van UNAMA van februari 2017 waarin hij leest dat het familielid zijn van iemand die met overheidsgezinde elementen werkt kan volstaan om vermoord, gestraft of ontvoerd te worden. Hij stelt vervolgens: "Dat de familie voorzorgsmaatregelen neemt, dat de vader onderduikt en dat verzoeker ook gevlucht is, lijkt dan ook aannemelijk."

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zijn verblijfplaats in Afghanistan voor zijn vertrek naar België niet aantoonde, voert verzoeker aan dat vooraleer er sprake kan zijn van misleiding, het voor hem nuttig dient te zijn om de zaken anders voor te stellen dan ze zijn, dat hij er iets moet kunnen uithalen, één of ander voordeel. Hij stelt dat dit *in casu* niet het geval is: "Zijn broer heeft erg duidelijk verklaard dat ze van het begin van de taliban tot 2006 in Pakistan hebben gewoond en hij werd erkend als vluchteling. Er is geen enkele reden voor verzoeker hierover te zwijgen, te meer daar het in zijn belang zou zijn overlappende verklaringen met die van zijn broer af te leggen. Hij heeft niets te winnen met de zaken anders voor te stellen. Het is perfect mogelijk dat verzoeker van de eerste vijf jaar van zijn leven geen duidelijke geografische herinneringen overhoudt (Shamsapoor ligt ook niet ver van Pakistan) en meent altijd in Shamsapoor gewoond te hebben. Hij heeft in elk geval geen enkele reden om daarover te liegen." Verder voert hij aan dat er in het geval van een minderjarige asielzoeker een

verschuiving plaatsvindt van de bewijslast. Hij citeert uit *“de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR omtrent asielaanvragen van minderjarigen”*.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen zicht biedt op zijn familiaal netwerk, wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal het in 2012 eveneens aannemelijk vond dat zijn vader zich onveilig voelt wegens de bedreigingen die hij kreeg in 2012 omwille van O., het erg conservatieve karakter van de dorpelingen en de informatie die zij doorgaven aan de taliban, en bijgevolg zo veel mogelijk vermijdt thuis te zijn. Hij stelt dat het geen waarborg qua geheimhouding lijkt in te houden indien zijn vader aan een schoolgaande adolescent zou meedelen waar hij precies verblijft. Hij acht het dan ook rationeel en redelijk dat hij niet zou weten waar zijn vader zich precies schuilt.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker zijn werkelijke herkomst probeert te verbergen, wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal al heeft aanvaard dat de werkelijke herkomst van het gezin in Shamsapoor is. Hij stelt dienaangaande als volgt: *“O. verklaarde in zijn gehoor dat zijn ouders en 3 broers en twee zussen in Shamsapoor wonen, en dat er geen andere relevante familie is in Afghanistan (CGVS O. pg 7). O., een volwassen man die tot voor 2012, zes jaar in Shamsapoor gewoond heeft, kon antwoorden op alle herkomstvragen die gesteld werden, kon aangeven waar alles lag, wie de dorpsoudsten zijn, waar ze vergaderen etc.”* Verzoeker wijst erop dat hij twaalf jaar oud was op het moment dat zijn broer O. op de vlucht sloeg en stelt dat hij zich na die vlucht genoodzaakt zag om zijn verplaatsingen buitenshuis tot een minimum te beperken. Hij wijst er nogmaals op dat zijn dorp een vijandige omgeving is en acht het perfect redelijk dat zijn moeder hem zou vragen om zijn bewegingen te beperken. Hij verwijst naar voormeld UNAMA-rapport in verband met familieleden van mensen die gelinkt worden aan de overheid. Verzoeker stelt als volgt: *“Verwerende partij kan, nu dat verzoeker gehoord werd, die slechts drie jaar gebleven is na de vlucht van zijn broer en in die tijd begrijpelijkerwijze erg weinig buiten kwam, niet stellen dat wat ze geloofwaardig en plausibel heeft verklaard voor zijn volwassen broer, O., nu plots niet meer geloofwaardig zou zijn. Meer zelfs, er is blijkbaar geen enkele twijfel bij verwerende partij.”*

Verder acht verzoeker de vraag naar de aangrenzende districten bizar: *“Verzoekende partij kent er heel wat, maar de kennis of bijvoorbeeld Behsud aan Surkhrod grenst is vooral duidelijk vanop een kaart, en niet vanuit een dorpje in Surkhrod, het is m.a.w. geen geleefde kennis, maar cartografische. Nuttig om herkomst aan te tonen is dat niet direct.”* Hij wijst er verder op dat hij van zijn zes tot zijn vijftien jaar in Shamsapoor heeft gewoond en drie jaar voor zijn vertrek niet buiten ging. Hij merkt tevens op dat hij reeds twee jaar weg is uit zijn land van herkomst. Wat betreft het Faqrullah Lyceum in Sultanpur voert verzoeker aan dat aan dit gebouw vijf jaar voor zijn vertrek werken werden uitgevoerd. Het is volgens hem niet duidelijk of gans de school vernieuwd werd en of dit al dan niet zichtbaar aan de buitenkant is gebeurd, alsook of er echt van hem kan worden verwacht dat hij zich dit herinnert na het gebouw eenmaal te hebben gezien. Volgens hem is de vraag of hij dit gebouw als minderjarige in een oogopslag heeft gezien, dan wel voor langere duur, alsook of hij hiervan betrouwbare herinneringen kan hebben. Hij stelt dat het niet geweten is of hij de school heeft gezien voor of na 2010. Hij voert aan dat voor het ziekenhuis exact dezelfde redenering geldt, alleen zou dit gebouw nog ouder zijn (van voor 2009) en kan hij, die toen drie jaar was, niet weten of het gebouw toen nieuw was of niet. Hij stelt zich tevens de vraag *“of dat zes jaar later nog steeds ‘nieuw’ is en of de informatie van verwerende partij uit 2009 nog klopt”*. Als herkomstcheck is dat zo goed als waardeloze informatie, aldus verzoeker. Verder stelt verzoeker dat zijn raadsman een leesbare versie van het administratief dossier heeft opgevraagd nadat hij een volstrekt onleesbare versie had gekregen voor wat betreft de gebruikte informatie. Hierop kwam volgens hem geen reactie. Voorts is het voor verzoeker niet duidelijk waarom hij op de hoogte zou moeten zijn van het gebruik van zijn school als stemlocatie: *“Volgens verwerende partij zou dat ‘gekend’ zijn voor leerlingen van die school, zelfs al wordt er niet tijdens de schooluren gestemd en beslaat de logistiek van het inrichten van een stemlokaal geen enkele moeite.”* Vervolgens somt verzoeker een aantal elementen op die hij aan de commissaris-generaal heeft meegedeeld. Dat hij radio en tv had, wordt volgens verzoeker gerelativeerd doordat ze vaak geen elektriciteit hadden in het dorp en doordat het een erg conservatief dorp was waar de familie al was uitgesloten. Voorts meent hij dat hij geen enkele reden heeft om over het Facebookprofiel van zijn broer te liegen. Dienaangaande stelt hij als volgt: *“Verzoekers broer, O., had vroeger een profiel op facebook. Dat profiel is inactief geworden door problemen met zijn ex-lief, (niet dat dit de asielinstanties aangaat, maar O.M. is gerust bereid hier meer uitleg over te verschaffen). Het profiel dat wel actief is, onder W.M., is het profiel van de verloofde van O. Hoewel er soms foto's van O. op staan is het profiel dat van een vrouw, en zijn de meeste profielfoto's ook van O. zijn verloofde die in Kaboel woont (zie stuk 3). Verzoeker en O. zijn verloofde zijn niet rechtstreeks bevriend op Facebook.”*

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat het bizar is dat de taliban niet zou binnenkomen in het huis omdat er enkel vrouwen aanwezig zijn, wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal dit nochtans wel geloofwaardig vond toen O. dit verklaarde in zijn gehoor. Hij merkt verder op dat hij al enige tijd in België is en dat hij onder andere op zijn eigen Facebookpagina te zien is met een fles whisky. Hij verwijst naar verschillende rapporten die volgens hem aangeven welke problemen Afghaanse jongeren wachten bij terugkeer: *"Bijna altijd werden er schulden gemaakt om het migratieproject te volmaken en konden die schulden bij terugkeer niet ingelost worden, wat gepaard gaat met stigma en schaamte maar ook met wrevel en geroddel. Daar bovenop worden er door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen en nog wel moslim is. Dit gaat gepaard met exclusie, discriminatie en geweld."* Vervolgens citeert verzoeker uit een aantal rapporten, artikels en onderzoeken. Hij stelt dat personen die seculiere opvattingen uiten, worden lastiggevallen en bedreigd, dat het verwesterd zijn bijzonder problematisch is voor teruggekeerden, dat er wordt vermoed dat zij zich hebben bekeerd en constant in de gaten wordt gehouden of zij wel nog islamitisch genoeg zijn. Hij stelt ook dat zij bijzonder kwetsbaar zijn omdat de cultuurshock hen ernstige psychologische problemen oplevert en dat zij worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Verzoeker wijst er ook op dat in de nieuwe richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 een apart risicoprofiel werd opgenomen voor "verwesterde" Afghanen. Ook wijst verzoeker op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vernietigd omdat het risico voor verwesterde teruggekeerden niet grondig werd onderzocht. Verzoeker voert aan dat er een reëel risico bestaat die hij als jonge Afghaan die een tijd in Europa heeft doorgebracht, zal worden gezien als iemand die zijn land en religie heeft verloochend en daardoor het risico loopt op zowel ontvoering als geweld, temeer daar de situatie van zijn broer gekend is in het conservatieve dorp. Indien er nog twijfel bestaat, dient volgens hem, gelet op zijn jonge leeftijd en hetgeen reeds werd aangetoond met betrekking tot zijn broer, het voordeel van de twijfel te worden toegekend.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: vier rapporten (stukken 2, 5, 7 en 10), de uitprints van twee Facebookprofielen (stukken 3 en 4), een artikel uit het *Refugee Review Tribunal* (stuk 6), uittreksels uit twee onderzoeken (stukken 8 en 9) en een e-mail van zijn raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 11).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een getuigschrift van zijn vader en drie foto's neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in Surkh Rod gelet op (a) het feit dat hij aanvankelijk zijn verblijf in Peshawar tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkende, (b) het feit dat hij geen duidelijk zicht biedt op zijn familiaal netwerk daar hij niet weet waar zijn vader verblijft en gezien de gegevens op Facebook en zijn verklaringen hierover, (c) zijn gebrekkige geografische kennis, (d) zijn verklaring dat er tijdens de verkiezingen niet kon worden gestemd in zijn school, terwijl dit volgens de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') wél het geval blijkt te zijn geweest, (e) zijn gebrekkige kennis van prominente figuren en van veiligheidsincidenten in zijn regio van herkomst, (f) zijn gebrekkige kennis over uit Pakistan teruggekeerde Afghanen in zijn regio van

herkomst, terwijl zijn familie zelf uit Pakistan zou zijn teruggekeerd; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat zijn vader niet meer thuis zou wonen, gezien zijn gebrekkige informatie over de verblijfplaats van zijn vader; (iii) zijn asielrelaas op zich eveneens ongeloofwaardig is; en (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Na een lezing van alle beschikbare informatie in het administratief en rechtsplegingsdossier dient vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf na het vertrek van zijn broer O. in 2012 tot aan zijn eigen vertrek in 2015 in het dorp Shamshapoor in het district Surkh Rod van de Afghaanse provincie Nangarhar. Het feit dat verzoekers broer O. in België als vluchteling werd erkend, waaruit verzoeker in onderhavig verzoekschrift afleidt dat de commissaris-generaal geloof hechtte aan diens verklaringen met betrekking tot zijn herkomst en deze van zijn familie, doet geen afbreuk aan de vaststellingen over de periode na het vertrek van O. uit Afghanistan. Temeer daar, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in zijn nota met opmerkingen, ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkende ooit in Pakistan te hebben gewoond, een gegeven dat door een e-mail van zijn voogd pas na het gehoor alsnog werd erkend door verzoeker (administratief dossier, map 'Documenten'):

"Vooreerst verklaart u altijd in Shamsapor te hebben geleefd en houdt u vol nooit in Pakistan te hebben gewoond (CGVS, p.3). Dit is markant, gezien uw broer O. (M.: CG 12/11586 en OV 6.951.792), die in België erkend is als politiek vluchteling, verklaart dat jullie te Peshawar in Pakistan woonden en dit tot 2006 (zie gehoorverslag M.O.: CG 12/11586 en OV 6.951.792; p. 4 & 5; toegevoegd aan uw administratief dossier & mail advocaat 15-05-2017, toegevoegd aan uw administratief dossier). Uw broer had het zelfs over een verblijf van vijftien jaar in Pakistan (CG 12/11586, p.4). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u voor het telefonisch contact dat u met uw broer had na uw gehoor bij het CGVS niet wist dat u en uw familie ooit in Pakistan leefden. Men kan verwachten dat iemand zich een dergelijk ingrijpende gebeurtenis als een verhuis naar een ander land, in casu Afghanistan, kan herinneren, zelfs als men toen nog maar zes jaar oud was. Bovendien is het niet aannemelijk dat jullie verblijf in Pakistan en deze terugkeer naar Afghanistan binnen uw gezin de jaren nadien nooit meer ter sprake zouden zijn gekomen. Het CGVS ziet niet in waarom ouders dergelijke zaken niet met hun kinderen zouden bespreken, zoals uw voogd aangeeft via mail (mail advocaat 15-05-2017, toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat u bovendien niet zou weten waar uw broer zijn perfecte beheersing van het Engels aanleerde (CGVS, p.8), is een verklaring die ook niet op al te veel begrip kan rekenen. Het was in Pakistan dat uw broer privé-cursussen Engels volgde waardoor hij later aan de slag kon gaan als tolk voor de Amerikanen die actief waren in Afghanistan (zie gehoor verslag M.O.: CG 12/11586 en OV 6.951.792; p.7; toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS niet wou toegeven dat u ooit in Pakistan woonde, kan moeilijk anders worden geïnterpreteerd dan dat u getracht heeft het CGVS doelbewust te misleiden."

Verzoekers bewering in onderhavig verzoekschrift dat opdat er van misleiding sprake kan zijn, het nodig is dat deze misleiding nuttig is en hij er iets uit moet kunnen halen, kan geenszins worden bijgetreden en doet evenmin afbreuk aan het hiervoor geciteerde. Om welke reden verzoeker de Belgische asielinstanties ook misleidde, en dus of hij hier al dan niet iets bij te winnen of te verliezen had, doet op zich immer geen afbreuk aan het feit dát hij de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden. Verzoekers jeugdige leeftijd ten tijde van zijn verblijf in Pakistan staat er geenszins aan in de weg dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker heden van meet af aan duidelijkheid schept over zijn dit verblijf wanneer hij hiermee wordt geconfronteerd ingevolge de eerdere verklaringen dienaangaande van zijn broer O.. Dat het dorp Shamshapoor dicht bij de Afghaans-Pakistaanse grens ligt, doet geen afbreuk aan het feit dat het om twee verschillende landen gaat, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk een onderscheid kan maken tussen zijn verblijf beide landen. Waar verzoeker verwijst naar de proceduregids van UNHCR, dient erop gewezen dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker over de verblijfplaats(en) van zijn vader onaannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo verklaarde verzoeker dat zijn vader niet meer thuis woont en slechts om de twee à drie weken in het geheim naar huis komt, maar dat hij zelf niet weet waar zijn vader verblijft (gehoorverslag CGVS, p. 6), hetgeen niet aannemelijk is. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker in het ongewisse zou moeten blijven over de werkelijke verblijfplaats van zijn vader. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande als volgt stelt: *"Om dan aan een*

schoolgaande adolescent mee te delen waar je precies verblijft lijkt geen waarborg in te houden qua geheimhouding. Het is dan ook rationeel en redelijk dat verzoeker niet zou weten waar zij vader zich precies schuil houdt.”, dient erop gewezen dat het in casu niet gaat om louter “een schoolgaande adolescent”, maar om zijn eigen zoon. Dit klemt des te meer daar zijn andere zoon, verzoekers broer O., het land reeds diende te verlaten na problemen omwille van zijn werkzaamheden als tolk voor het Amerikaanse leger. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn vader het huis verliet door problemen met de taliban omwille van het werk van zijn broer (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verzoeker slaagt er evenwel niet in om de problemen die zijn vader zou hebben gekend na het vertrek van O. in concreto uiteen te zetten. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar een dreigbrief, doch deze brief had niets te maken met de werkzaamheden van zijn broer O. (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekers geografische kennis, zijn kennis van de prominenten en de veiligheidsincidenten in zijn voorgehouden regio van herkomst en zijn kennis in verband met uit Pakistan teruggekeerde Afghanen in zijn voorgehouden regio van herkomst te wensen overlaat:

“Zo kan ten eerste worden gewezen op uw zeer beperkte geografische kennis van de regio waar u sindsdien altijd zou hebben gewoond. U wordt geconfronteerd met namen van dorpen die in de onmiddellijke nabijheid van Shamsapor gelegen zijn, zoals Tatang Shahi (CGVS, p.18), Allah Nazar (CGVS, p.19), Fatehabad (CGVS, p.25), Kuyakan (CGVS, p.25), Dostikhel (CGVS, p.25) en Watapur (CGVS, p.26), maar blijkt nog nooit van deze plaatsen te hebben gehoord. Andere nabijgelegen dorpen bij Shamsapor in de buurt situeert u dan weer verkeerd. Zo stelt u dat de dorpen Khairabad en Bala Bagh beiden richting Jalalabad en Darunta liggen en niet richting Khogyani (CGVS, p. 19), hoewel deze twee dorpen zich wel degelijk richting Khogyani situeren (zie administratief dossier). Katpor, dat eveneens richting Khogyani ligt, zou volgens u naast het dorp Qala Lala liggen (CGVS, p.18), hoewel dit geenszins het geval is. Verder zou het districtscentrum, Sultan Pur, volgens u een halfuur verwijderd zijn met de auto (CGVS, p.3). Dit is een eerder lange tijdsduur voor een dorp dat nog geen vijf kilometer verder ligt (zie schaal kaart administratief dossier). Verder stelt u foutief dat het district Rodat grenst aan Surkh Rod en het er ‘boven’ ligt (CGVS, p. 20). Van het aangrenzende district Behsud stelt u dan weer foutief dat het niet grenst aan Surkh Rod (CGVS, p.20) en van het district Qarghayi, een aanpalend district van Surkh Rod met een zeer aanzienlijke gemeenschappelijke grens, hoorde u nog nooit (CGVS, p.21). Dergelijke zeer fragmentarische kennis is merkwaardig voor iemand die sinds 2006 altijd in de regio zou hebben gewoond.

[...]

Verder is het opvallend dat u nog nooit hoorde van enkele prominente mensen uit uw beweerde regio van herkomst. Sayeed Ali Akbar Sadat, de man die sedert 2011 districtshoofd is van Surkh Rod, kan u pas benoemen als districtshoofd wanneer deze naam u wordt voorgelegd (CGVS, p.22). Hiervoor stelde u nog foutief dat ene ‘Abdul Rahim Khalili’ districtshoofd was (CGVS, p.22). Mohammad Afzal, politiechef van het district sinds 2011 en nog steeds in functie ten tijde van uw vertrek, is voor u een onbekend persoon (CGVS, p.22). Mullah Qudratullah, oftewel Bilal genaamd, kent u evenmin (CGVS, p.22 & 23). Laatstgenoemde werd nochtans in augustus 2015 opgepakt in Fatehabad, een dorp op een tiental kilometer van Shamsapor en dit na een belegering door de autoriteiten. Eerder bekleedde hij de informele functie van schaduwgouverneur van uw district (zie administratief dossier). Men kan verwachten dat ook een jonge inwoner van Surkh Rod op de hoogte is van het bestaan van deze personen.

Nog andere verklaringen bevestigen het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde herkomst uit Surkh Rod. Zo bent u opvallend slecht op de hoogte van enkele incidenten die plaatsvonden in uw beweerde regio van herkomst. U hoorde nog nooit van ene Haji Mazdoor noch van een dorpsoudere van een nabijgelegen kuchi-stam die vermoord werd (CGVS, p.27 & 28). Haji Mazdoor werd nochtans in 2012 vermoord door een bomexplosie in Khayrabad, een gebied dichtbij Shamsapor (zie administratief dossier). Een incident in uw eigenste dorp waarbij tijdens gevechten tussen een gewapende groepering en veiligheidsdiensten twee militanten stierven begin juni 2015, zo’n vijf maanden voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan, zegt u al even weinig (CGVS, p.28). Van iemand die over zowel een radio als een televisie zou hebben kunnen beschikken, kan men wel verwachten dat deze persoon op de hoogte is van deze incidenten (CGVS, p.24).

Verder is het markant dat u verklaart dat de vorige Malik van het dorp, Malik Safir, een twee- à drietal jaren geleden werd gedood maar dat u geen verdere details kent in verband met diens dood (CGVS, p.21). U komt niet verder dan te zeggen dat hij in het dorp zelf werd gedood en dat het door de Taliban was, maar hebt geen enkel idee wat de precieze omstandigheden van zijn dood waren (CGVS, p.21). Men kan verwachten dat iemand beter op de hoogte is van de moord op de Malik van zijn eigen dorp. Dat iemand bovendien niet weet tot welke stam deze Malik behoorde, is haast ondenkbaar in een

tribale samenleving als de Afghaanse (CGVS, p. 21). Uw oppervlakkige verklaringen wijzen er veeleer op dat u een en ander heeft ingestudeerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u ook niet op de hoogte lijkt van andere zaken die de regio Surkh Rod kenmerken of die een inwoner van die regio toch zou moeten weten. Vooreerst is er de markante vaststelling dat u nog nooit hoorde van de vele Afghaanse vluchtelingen die uit Pakistan terugkeerden en zich in Surkh Rod gingen hervestigen (CGVS, p.27). Gezien u zelf een van deze "returnees" zou zijn, mag worden verwacht dat u daarvan op de hoogte bent. Van Sheikh Mesri, een kamp in Surkh Rod waar duizenden families een nieuw onderkomen vonden, kan u alleen maar zeggen dat het 'een dorp' is (CGVS, p.27). Van Chamtala, een ander groot vluchtelingenkamp in Surkh Rod, 'hoorde' u alleen maar (CGVS, p.27). Dat een inwoner van Surkh Rod niet op de hoogte zou zijn van deze bekende plaatsen en van het feit dat deze locaties een onderkomen bieden aan zoveel terugkeerders, doet opnieuw vragen rijzen bij uw beweerde herkomst uit Surkh Rod."

Met betrekking tot het verweer van zijn voogd en zijn raadsman wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Uw voogd en uw advocaat wijten uw gebrekkige kennis met betrekking tot uw regio van herkomst grotendeels aan het gegeven dat u als zijnde kind en uw moeder als zijnde alleenstaande vrouw nauwelijks buiten kwamen en geen contacten hadden (mail advocaat 15-05-2017, toegevoegd aan uw administratief dossier). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou uw vader niet meer thuis wonen. Zo is er geen enkele reden voorhanden waarom hij zou onderduiken. U kan niet zeggen of uw vader ooit bedreigingen ontving van de Taliban, hoewel u wel verklaart dat de Taliban de reden is dat hij het huis verliet (CGVS, p.10 & 11). U weet alleen maar te zeggen dat hij van de dorpelingen niet meer welkom was in de moskee en dat het wel zou kunnen dat hij bedreigd werd (CGVS, p.10 & 11). Daarenboven verklaart u dat uw vader om de twee à drie weken zou langskomen en dit stiekem 's nachts doet (CGVS, p.11). Voor iemand die de Taliban wenst te ontzien, lijkt het een onnodig risico om zich te verplaatsen op het moment dat het algemeen bekend is dat de Taliban in de regio actief zijn. Dat iemand om de twee à drie weken zou terugkeren naar het dorp waar hij een dergelijke vrees zou hebben is op zich al een ongeloofwaardige verklaring. Dat u bovendien niet wenst prijs te geven waar hij dan wel zou wonen, toont aan dat uw vader helemaal niet ondergedoken leeft. Verder kan ook uw jeugdige leeftijd niet als een verzachtende omstandigheid worden aanzien voor uw gebrekkige kennis over uw regio van herkomst. Zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst, wat bij u niet het geval was."

Waar verzoeker stelt dat de vragen betreffende de districten "cartografische kennis" betreft, doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaringen betreffende deze districten foutief zijn. Verzoeker kon immers evengoed antwoorden dat hij het antwoord niet weet, doch hij liet dit na. Het louter herhalen dat hij niet (vaak) buiten kwam, kan niet worden aangenomen als een dienstig verweer. Verzoekers bewering dat ze vaak geen elektriciteit hadden in het dorp, hetgeen zou relativeren dat hij een radio en televisie ter beschikking had, kan evenmin worden bijgetreden. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoekers familie een radio en televisie zou aanschaffen wanneer zij er amper of geen gebruik van zouden kunnen maken. Bovendien kon verzoeker een aantal radio- en televisiezenders opnoemen (gehoorverslag CGVS, p. 24).

Het geheel van de vaststellingen die hier voorafgaan, met name het ontkennen van zijn verblijf in Pakistan tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zijn ongeloofwaardige verklaringen over de verblijfplaats(en) van zijn vader, zijn gebrekkige geografische kennis, zijn gebrekkige kennis van de prominenten en de veiligheidsincidenten in zijn voorgehouden regio van herkomst en zijn gebrekkige kennis in verband met uit Pakistan teruggekeerde Afghanen in zijn voorgehouden regio van herkomst, en mede in acht genomen dat zijn broer O. reeds in 2012 Afghanistan verliet en in België internationale bescherming krijgt, doet vermoeden dat verzoeker en de rest van het gezin na het vertrek van O. eveneens Shamshapoor hebben verlaten. Een bijkomende indicatie voor dit vermoeden is de vaststelling dat verzoekers broer O. na zijn problemen met de taliban eerst nog een kleine maand bij de neef van zijn vader in het Pakistaanse Peshawar heeft verbleven (gehoorverslag CGVS broer, p. 9, verklaring 112 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)), waardoor niet kan worden uitgesloten dat verzoeker en zijn gezin eveneens naar deze neef van zijn vader in Peshawar zijn getrokken. Ook verzoeker zelf verklaarde dat hij gedurende vijf dagen in Kabul verbleef bij een vriend van zijn vader (gehoorverslag commissaris-generaal, p. 16), zodat het eveneens mogelijk is dat verzoekers gezin na het vertrek van O. in Kabul terecht kon. Hoe dan ook, komt het niet aan de commissaris-generaal of aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om te gissen naar verzoekers werkelijke verblijfplaatsen. De bewijslast dienaangaande rust in de eerste plaats op verzoekers schouders en het is niet aan de commissaris-generaal of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf tot aan zijn vertrek naar België in het dorp Shamshapoor in het district Surkh Rod in de Afghaanse provincie Nangarhar, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde feiten die er zich zouden hebben afgespeeld. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing tevens terecht gemotiveerd als volgt:

“Zo is het volstrekt onlogisch dat de Taliban pas zouden besluiten om u een dreigbrief te versturen nadat ze reeds een half jaar à één jaar geregeld bij u langskomen (CGVS, p.12). Even bedenkelijk is dat u nog vijftien dagen thuis zou hebben geleefd nadat u deze dreigbrief van de Taliban zou hebben ontvangen (CGVS, p.12). Dat u niet besloot onder te duiken maar daarentegen bleef vertoeven in het huis waar de Taliban al ettelijke keren zouden zijn langsgewomen, wijst er op dat u niet bepaald de nood voelde om te vluchten. Dat ze dan toch nog langskwamen maar u geen kwaad berokkend, is des te opvallender (CGVS, p.12). De reden dat ze al die keren nooit effectief uw huis binnenkwamen, wijt u aan het feit dat er geen mannelijke familieleden aanwezig waren (CGVS, p.12). U gaat hier voorbij aan uw verklaring als zou u zelf thuis zijn geweest. Bovendien kan men van een terroristische organisatie die ettelijke keren naar uw huis kwam om u gedwongen te rekruteren (CGVS, p.13), wat meer daadkracht verwachten dan gewoon weg te gaan als de vrouw des huizes beweert dat er geen mannen thuis zijn. De vaststelling dat u niet eens kan zeggen of de Taliban na uw vertrek nog naar uw huis terugkeerden (CGVS, p.13 & 14), hoewel u contact heeft met uw moeder, bevestigt eens te meer het frauduleuze karakter van uw asielrelaas.”

Verzoekers opmerking in onderhavig verzoekschrift dat de commissaris-generaal het aanwezig zijn van enkel vrouwen in het huis wél geloofwaardig vond toen zijn broer O. dit verklaarde, kan niet worden aangenomen. Het loutere feit dat verzoekers broer werd erkend als vluchteling betekent immers niet dat letterlijk elke verklaring van zijn broer geloofwaardig werd geacht.

Verder dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij zelf nooit persoonlijke problemen had en enkel omwille van de problemen van zijn broer zelf ook problemen kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 11), terwijl hij kort daarna verklaart dat hij problemen kreeg met de taliban omdat hij oud genoeg was geworden om hun rangen te vervoegen (gehoorverslag CGVS, p. 12), twee verklaringen die bezwaarlijk met elkaar verzoenbaar zijn. Tevens verklaarde verzoeker dat in de dreigbrief die de taliban stuurde werd gesteld dat zijn broer moet worden gevonden, *“Dit om te komen vechten voor hen, anders zou het aan mij zijn om dit te doen. Anders zouden ze me doden”* (gehoorverslag CGVS, p. 12), terwijl zijn broer zelf verklaarde dat de taliban hem meteen zou doden indien hij het geld persoonlijk dat in de aan hem gerichte dreigbrief werd gevraagd zou gaan betalen (gehoorverslag CGVS broer, p. 8, verklaring 112 en p. 10, verklaringen 125 en 126 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)). Dergelijke tegenstrijdigheden doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker verwijst naar een rapport betreffende familieleden van mensen die met overheidsgezinde elementen samenwerken (verzoekschrift, stuk 2), dient erop gewezen dat dit slechts louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Uit deze informatie blijkt immers niet dat ieder familielid van mensen die samenwerken met overheidsgezinde elementen een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Waar verzoeker verder nog aanvoert dat hij hier al enige tijd is en dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden gezien als een jonge Afghaan die een tijd in Europa heeft doorgebracht en die zijn land en religie heeft verloochend en daardoor een risico loopt op geweld en ontvoering temeer gezien de situatie van zijn broer in hun conservatieve dorp, dient er vooreerst op gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf tot aan zijn vertrek naar Europa in het dorp Shamshapoor. Verder laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten waarom de situatie van zijn broer zou maken dat hij zou worden aanzien als iemand die zijn land en religie heeft verloochend. Voorts laat verzoeker tevens na *in concreto* uiteen te zetten waarom hij door zijn verblijf in Europa dermate zou zijn verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Hij verwijst slechts naar een foto op Facebook van hem met een fles whisky (verzoekschrift, stuk 4). Op deze foto is verzoeker bovendien niet herkenbaar en deze foto werd slechts 4 keer gedeeld. Tevens dient vastgesteld dat deze foto op Facebook werd geplaatst op 29 december 2015, zodat verzoeker reeds eerder de kans had om hiervan melding te maken. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in zijn verzoekschrift, is dan ook laattijdig. Voorts komt verzoeker niet verder dan het verwijzen naar en citeren uit algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (verzoekschrift, stukken 5-10). Hiervoor werd er reeds op gewezen dat verzoeker zijn aangevoerde vrees voor vervolging echter *in concreto* aannemelijk dient te maken. Waar hij erop wijst dat *“de cultuurschock hen ernstige psychologische problemen oplevert”*, dient vastgesteld dat hij nalaat enig

medisch/psychiatrisch/psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij persoonlijk met dergelijke problemen te kampen heeft. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij dermate zou zijn verwesterd gedurende zijn verblijf in Europa dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker voert aan dat zijn raadsman een leesbare versie van het administratief dossier heeft opgevraagd "*nadat deze een volstrekt onleesbare gekregen had voor wat betreft de gebruikte informatie*" (verzoekschrift, stuk 11) doch hier geen reactie op kwam. Noch daargelaten dat verzoekers raadsman niet preciseert welke stukken onleesbaar zijn blijkt uit het administratief dossier dat de door de raadsman opgevraagde informatie per mail werd overgemaakt op 8 juni 2017. Terecht wijst de verwerende partij er nog op dat in zoverre verzoekers raadsman onleesbare stukken zou hebben ontvangen verzoeker er aan voorbijgaat dat advocaten en personen die de asielzoekers begeleiden het dossier conform artikel 32 van de Grondwet steeds mogen komen inkijken op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker toont geenszins aan dat hij geen gebruik kon maken van het inzage-recht.

Waar verzoeker in het kader van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wijst op de vervolging die zijn gezin reeds zou hebben ondergaan omwille van de problemen van zijn broer O., dient erop gewezen dat geenszins uit de beschikbare informatie in het administratief en rechtsplegingsdossier blijkt dat buiten O. verzoeker zelf of andere leden van het gezin problemen zouden hebben gekend naar aanleiding van de werkzaamheden van O.. Uit het voorgaande blijkt bovendien dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij persoonlijk problemen heeft gekend, weze het naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn broer O. dan wel naar aanleiding van andere problemen.

De informatie vervat in het Facebookprofiel van W.M. (verzoekschrift, stuk 3) doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Het ter terechtzitting neergelegde getuigschrift van zijn vader (rechtsplegingsdossier, stuk 11) met de bevestiging door de dorpsoudsten is evenmin van aard aan het voorgaande afbreuk te doen. Het werd immers opgesteld op verzoek van verzoekers eigen vader en heeft aldus een gesolliciteerd karakter. Het betreft bovendien slechts een kopie die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is, hetgeen de bewijswaarde ervan relativeert. Dit klemt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan eens te meer relativeert. Daarenboven dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Wat betreft de drie foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 11) dient opgemerkt dat foto's, wegens de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en omstandigheden, geen bewijswaarde hebben. Inderdaad kan uit deze foto's niet worden afgeleid waar en wanneer ze werden gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek naar België verbleef in het district Surkh Rod, provincie Nangarhar, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER